

ga bo prvi bral, so sklenili — kaj nek? — Mar, da bo imel vsaki svoj časnik? — Kaj še! Sklenili so, ga ne več imeti.

Slovanski popotnik.

* Vrednik „Nevena“, gosp. Vinko Pacel, naznanja, da je „Neven prestao od nove godine, da nakani se izdavat i djelo „Jadranske Vile“ v 6 svezaka, vsaki od 8 onakovih tabaka (pol), kao što bijaše „Neven“, in da bojo „Jadranske Vile sbirka i izbor zabavnih, poučnih i znanstvenih članaka. Ciena je putem predplate 5 fl. 25 n.“

* Že kakih deset let je društvo na Ogerskem pod imenom „Društvo sv. Štefana pod varstvom prečiste Device Marije in sv. Štefana, prvega apostolskega kralja ogerskega“, ki je ustanovilo se za izdajanje pobožnih in koristnih bukev in ki šteje že čez 10,000 družtvenikov; družtveniki so raznih razredov po raznih letnih plačilih. To društvo je za magjarsko literaturo silno važno; da skerbi močno tudi za izdajo koristnih knjig, spričuje nam to, da je na svetlo prišla prestava magjarska zgodovine vesoljne, ki jo je spisal imenitni Cesare Cantù, in da misli med ljudi dati tudi obširen konversacijski slovar sploh navadnega zapopadka, toda v katoliškem duhu pisan. Od jezika, v katerem se bodo bukvje na svetlobo dajale, družtvene postave nič ne govore, in izpervéga je tudi kaka česko-slovanska ali rusinska knjižica prišla na dan, pa čedalje redkeje, in v zadnjih naznanilih so skorej samo magjarske dela, kakor se sliši za to, ker se bukvje v družih jezikih težko (?) pospečujejo. Za magjarsko literaturo utegne biti to društvo imenitnejše mimo ogerske učene akademije letos preuravnane.

Zvončki. *)

V zvončku zelenem
Mi zvončki visijo,
V zvončku nobenem
Se tak ne glasijo.

Zvonček zelen je
In zvončki so beli,
Razlega zvonjenje
V naravi se celi.

Kdor tebe je stavil,
Zvonček zeleni,
Zidarje preslavil
Je vse kot nobeni.

Kdor zvončke vas vbral je
Tak mično soglasno,
Uk glasen vsem dal je,
Da vse je le časno.

Tedaj le cvetite,
Zvonite prav milo;
Prav glasno zvonite,
Pojite prav milo:

„O sušca viharji,
Vsi bomo vmolknili,
Pa v slavni se zarji
Vsi spet oglasili!“

Malavašič.

Dopisi.

Iz D. na Štajarskem. — J. Š. Povem Vam žalostno novico, da je pohorski pesnik Juri Vodovnik umrl. Da prosto ljudstvo pesnike svoje ljubi in jih vé ceniti, pričuje to, da so tudi pri nas tukajšnji prijatli njegovi bili najeli péto sveto mašo za rajnega Jurja Vodovnika. Zabavlice njegove: „Pohore“, „nove šege“ in še nekaj več takih tukaj okoli radi pojejo pri raznih veselicah. Tudi več svetih nam je zapustil, ki jih je za razne priložnosti zložil, in si je v njih pri našem prostem ljudstvu sam lep spomin postavil. Ker je bil tudi priden podperavec „Novic“, naj razglasijo to naznanjenje smerti iskrenega rodoljuba.

Iz Gorice 18. sveč. V — i. Globoko v serce nam je segla žalostna novica, da smo zgubili bogatega mecena našega slovstva, milostljivega škofa Antona Alojzija. Poklical jih je Bog vživat plačilo neštevilnih dobrih del; živ spomin pa bo vedno med nami ostal; saj so si postavili blagi rajniki spominke, katerih čas razdijati ne more. Zbali smo se bili, da bo izdelanje Vodnikovega slovnika zopet zaostalo; pa zlo nas je oveselilo zvediti, da so za slovenščino vneti rajniki potrebne pripomočke odkazali, da se ta tako silo potrebna knjiga doverši. — Nadjali smo se, da Svečnica

bo prinesla Vodnikov „Album“; pa le kaže nam še precej dolgo čakati. Lepa knjiga naj bo nam za to obilno plačilo! Kaj bo pa s spominkom? G. K-s iz Tersta je v 6. listu „Novic“ prav dobro o ti reči govoril. — Kdaj bomo zagledali: „Mlinarjevega Janeza“? Težko ga že pričakujemo, ko so nam „Novice“ radovednost sprožile. Podvizujte se z naročili, Slovenci! — Kaj nek delajo naši gg. Slovenci v Gradcu? ali iz slovenskih igrokazov ne bo nič? Je li nemogoče, da bi se 300 naročnikov nabralo?

Iz Gorenškega 18. febr. — Morebiti bo kateremu Ljubljancu merzelo nad pričujočimi versticami, ker grajajo neko napako ljubljansko; al če se nasprotno prevdari graje vredno djanje, bo mi pa morebiti marsikdo vendar le prav dal, da sem spregovoril o reči, ktera zasluži enkrat in za vselej odpravljena biti. — Še ko sem kot majhen fantalin v Ljubljani v šolo hodil, se mi je velikokrat — naravnost rečem — ostudno zdelo viditi, kako so pri vsakem pogrebu poleg lepo oblečenih gospodov, ki so z vošeniimi bakljami (Windlichtern) poleg truge svetili, koračili kaki razcapani pobje (imenovali smo jih „gasenlumpe“), ter od bakelj kapljajoči vosek v papirnate škarniceljne lovili. — Res je sicer, da varčnost je lepa lastnost, al čutiti je, da ona tako razcapanim fantalinom ni ravno prirojena. Berž ko ne lovijo vosek le zato, da dobijo kakošen krajcar, kateri splava potem po gerlu, se zaigra ali pa skadi v zrak; — sploh dvomim, da je k dobremu obrnjen. Pa ko bi tudi vsega tega ne bilo, se mi vendar o oziru na javno spodobnost zdi, da taki raztergan poba s svojim papirnatim škarnicelnom poleg snažno oblečenega gospoda več podere, kakor cela voščena baklja velja. — Ne vem, ali bi bil spregovoril o tem kako besedo, ko bi pri pogrebu našega prerano umerlega milostljivega gosp. knezosvladika ne bil vidil z lastnimi očmi neke nespodobnosti, o kateri pa tukaj ne bom javno govoril. Le toliko rečem, da me je taista globoko v serce vrezala in me prepričala od velike sirovosti nekterih ljubljanskih fantalinov. Naj bi oblasti, katerim je čuti nad javno spodobnostjo, skerbele, da bi bili taki smerkolini enkrat in za vselej od pogrebcev odstranjeni!

Rodoljub Podratitovski.

Iz Ljubljane. 21. dan p. m. je bil véliki zbor kranjske hranilnice (Sparkasse), kterege so tudi Njih eksc. deželni gospod poglavar s svojo nazočnostjo počastili. V zboru je bila po navadi rajtenga preteklega leta 1858 razglašena. Ta rajtenga kaže, da je hranilnica lani gospodarila z 2 milijonoma in 739,508 gold. st. dn., in da je štela 11,161 deležnikov. Lani je 7402 ljudi ji 737,517 gld. izročilo, kateri so s činzi po 4 od 100 narastli na 824,660 gld., — po tem takem več kot predlanskem. Tudi lastno premoženje (založni dnar) kranjske hranilnice se je lani zlo pomnožilo in sicer tako, da je konec leta zneslo 207,812 gold. Med drugimi rečmi je bilo v tem zboru na predlog nekega družbenika sklenjeno, da bode hranilnica zanaprej vsled svojih postav tudi na kmetije po deželi posojila dajala; zatega voljo bo vprihodnje v kancelii en gospod posebno za to postavljen, ki bo take prošnje za posojila na kmetije zasliševal. — Ta želja, naj bi hranilnice bile pomočnic kmetijam, ki v zadregi dnarja potrebujejo, se razlega dan današnji po vseh deželah našega cesarstva, in več hranilnic se je napravilo ravno iz tega najimenitnejega namena. Naša hranilnica se ni hotla dosihmal nič kaj pečati s posojili na kmetije, ker so jo skušnje učile, da ni z lepo ne činžev ne posojenega kapitala nazaj dobiti itd. Al kakor pri nas, je gotovo tudi drugod; nikar se tedaj, če se drugod ne ostrašijo teh težav, jih tudi mi ne ostrašimo, ako gré za blagor dežele! Hranilnice, ki hranujejo zdaj kmečkim ljudem dnarje in jih tako odtegujejo drugim, katerim bi se bili sicer posodili, ako bi hranilnic ne bilo, so že tudi za tega voljo dolžne, kmetijam na pomoč biti, se vé da tako, da je posojilo dobro zagotovljeno. Takemu, ki s svojim pre-

*) Galanthus nivalis, Schneeglöckchen.